На теб

Ръка за ръка
Кристофър Робин и аз
ти поднасяме днес тази книга.
Нали си учудена?
Нали я харесваш?
Нали ти за туй си мечтала?
Ето я! За теб е!
Защото те обичаме!

Въведение

Ако ти се е случвало да прочетеш някоя друга книга за Кристофър Робин, може би ще си спомниш, че по-рано той имаше един Лебед (или Лебеда си имаше Кристофър Робин — не знам точно как беше) и че той наричаше този лебед Пух. То беше отдавна и като се сбогувахме с Лебеда, ние си взехме името обратно, защото мислехме, че то повече няма да му трябва. И когато новото мече Едуард поиска едно галено, прекрасно име,

име, което да вълнува и да е измислено само за него — Кристофър Робин изведнъж го нарече Пух. И така си остана.

Сега, когато вече обясних тази част от името му, ще обясня и другата. Не е възможно да отидеш за по-дълго време в Лондон и да не посетиш Зоологическата градина. Има хора, които започват да я разглеждат оттам, където пише:

и с възможната най-голяма бързина минават край всички клетки… докато стигнат дотам, където пише:

Но умните отиват веднага и застават при най-любимото животно. Така и Кристофър Робин: той отива право там, където са мечките, започва да шепне нещо на помощника на пазача и вратата се отключва, ние минаваме през някакъв тъмен вход, качваме се по стръмни стъпала, докато стигнем една специална клетка, тя се отваря, от нея се измъква нещо кафяво, космато, рошаво и с радостен вик: „О, Мечо!“, Кристофър Робин се хвърля в прегръдките му. Името на това мече е Мечо, което показва какво хубаво име е то за мечета. Смешното е само, че сега не си спомняме дали нашият Мечо е наречен първо Мечо, а после Пух, или първо Пух, а после Мечо. По-рано знаехме как беше, но сега вече сме забравили. Тук Прасчо ме прекъсна с квичащия си гласец:

— А за Мен?

— Мое мило Прасенце — отговорих, — в цялата книга пише и за теб.

— Но за Пух повече! — изквича той.

Нали разбирате — Прасчо завижда, че за Пух има Голямо Въведение. Е, няма защо да отричаме: разбира се, Пух е любимецът. Но и Прасчо е герой много пъти, когато Пух го няма. Защото не е възможно да вземеш Пух незабелязано в училище, а мъничкият Прасчо може да се пъхне в джоба, където е голяма утеха да го чувстваш, когато не си много сигурен дали два пъти по седем е 12 или 22! Понякога той се измъква от джоба и наднича в мастилницата. По такъв начин става по-учен от Пух, но Пух няма Нищо против:

— Някои са умни, а някои не са — казва той.

И така си е! А сега всички играчки се развикаха:

— Ами за Нас?

Затова най-добре е вече да престана да пиша Въведение, а да започна самата книга.

Глава първа,
в която се запознаваме с Мечо Пух, с няколко пчели и приключенията започват

Ето мечето Едуард слиза по стълбите… **бум… бум… бум…** с главата надолу зад Кристофър Робин. Това е единственият начин за слизане по стълба, доколкото му е известно. Понякога му се струва, че сигурно има и друг начин — само да можеше за минутка поне да не си чука главата о всяко стъпало, а да помисли малко. Тогава пък му се струва, че няма! Но както и да е, ето го вече долу, готово да ви бъде представено: Мечо Пух!

Когато за първи път чух името му, аз казах — както и вие сега се готвите да кажете: „Но той има козина!“

— Знам! — отговори ми Кристофър Робин.

— Тогава не можеш да го наричаш Пух!

— Не.

— Но ти го нарече така!

— Той е Мечо Пух! Не разбираш ли какво значи **това**?

— О, сега разбрах! — казах бързо.

Надявам се, че и вие вече сте разбрали, защото — все едно — това е единственото обяснение, което ще получите.

Понякога Мечо Пух обича да играе на нещо, когато слезе долу; друг път обича да седне тихичко пред огъня и да слуша приказки. Тази вечер…

— Хайде една приказка! — каза Кристофър Робин.

— **Каква** приказка? — попитах.

— Ще бъдеш ли така добър да разкажеш една на Мечо Пух?

— Разбира се! — казах. — Какви приказки обича той?

— За себе си! Защото той е от **този** вид мечки.

— Да, виждам.

— И така, бъди добър…

— Ще се опитам — казах аз.

И се опитах.

Едно време — отдавна, много отдавна, чак около миналия Петък — Мечето Пух живееше сам-само в една гора под името Сандерс.

(— Какво значи да живееш под име — попита Кристофър Робин. — Това значи, че името е написано със златни букви над вратата и ти живееш под него.

— Пух не е много сигурен в това — каза Кристофър Робин.

— Но сега вече съм — обади се един ръмжащ глас.

— Тогава продължавам — казах аз.)

— Веднъж, както се разхождаше, Мечо Пух стигна до една поляна сред гората, в средата на тази поляна растеше грамаден дъб, а откъм върха на дъба се чуваше силно бръмчене. Мечето седна под дървото, сложи глава между двете си лапи и започна да мисли: „Преди всичко — каза си то — това бръмчене значи нещо. Не може да има бръмчене само току-тъй — бръм… бръм… — без да значи нещо. Щом има бръмчене — значи някой бръмчи. А единствената причина да издаваш такъв звук, доколкото знам, е защото си пчела.“

После мисли още дълго и си каза: „А единствената причина да си пчела — доколкото знам — е да правиш мед!“

То се изправи развълнувано.

— А единствената причина да се прави мед е, за да мога аз да го ям!

Така мечето започна да се катери по дъба.

И
се
катери,
и
се
катери,
и
се
катери,
и
както
се
катереше,

то
си
затананика
една
песничка.
Ето
каква
му
беше
песничката:
„Ах, не е ли смешно,
че обичам мед?
Бръм… бръм… бръм…
Чудя се защо!“
Покатери се още
по-нагоре
и
още
по-нагоре,
и
още
малко
по-нагоре,
и
се
сети за
друга песничка:
„А колко смешно би било, нали,
мечките да бяха вместо тез пчели:
кошера си щяха с мед те да напълнят
(ако пчели бяха мечките сами)
в дънера, на ниско — да не качвам стълби!“
То се бе поуморило, затова изпя тази Оплакваща се Песничка.
Ето го, почти стигна. Само да се качи на ето… онова клонче…
Пррасс!!!

— Помощ! — извика Пух, като се блъсна в един клон, десет стъпки по-долу.

— … ако само не бях… — каза той, като полетя към друг клон, двадесет стъпки по-надолу.

— … исках само да… — заоправдава се Пух, като се превъртя презглава и прекърши клонче, тридесет стъпки по-ниско…

— … исках…

— … разбира се, то бе малко така… — допусна той, като бързо се провря надолу между шест други клончета.

— … всичко се случи поради… — реши той, като се сбогува с последния клон, обърна се два-три пъти във въздуха и бухна с разперени лапи в средата на една хвойна.

— … всичко се случи поради **обичта** ми към меда. Ох! Помощ!

Мечето изпълзя из храста, извади бодлите от носа си и започна пак да мисли. И първия човек, за когото се сети, беше Кристофър Робин.

(— За мен ли? — попита развълнуван Кристофър, не смеейки да повярва.

— За теб!

Кристофър Робин не каза нищо, но очите му ставаха все по-големи, а лицето — все по-розово.)

… И така Пух отиде при своя приятел Кристофър Робин, който живееше в друга част на Гората, зад една зелена врата.

— Добро утро, Кристофър Робин — каза Пух.

— Добро утро, Мечо Пух — каза ти.

— Мисля си дали имаш нещо такова като балонче.

— Балонче?!

— Да. Тъкмо си мислех, като идвах насам, дали се намира балонче у Кристофър Робин, или не… защото се бях замислил за балони.

— За какво ти е притрябвал балон? — попита ти.

Пух се огледа наоколо, за да се увери, че никой няма да го чуе, и като си сложи лапата до муцуната, прошепна:

— Мед!

— Ама не може да се вземе мед с балон!

— Мога! — каза Пух.

Случило се беше така, че предишния ден ти беше поканен у твоя приятел Прасчо и там на всички гости раздадоха балончета. На теб се беше паднало голямо зелено балонче. А понеже един от Зайовите роднини не дойде — много малък беше още, за да ходи по гости — и неговото синьо балонче остана, ти занесе у дома си и зеленото, и синьото балонче.

— Кое от двете искаш — показа ги ти на Пух.

Той сложи глава между двете си лапи и много внимателно обмисли.

— Виж как стои работата: когато отиваш с балон за мед, най-важното е пчелите да не те усетят. Ако си със зелен балон — те ще помислят, че си част от дървото, и няма да те забележат; ако си със син — ще помислят, че си част от небето, и пак няма да те забележат. Въпросът е как по-добре ще ги заблудиш.

— А няма ли да те забележат под балона? — попита ти.

— Може да ме забележат, но може и да не ме забележат — с пчелите никога не се знае какво може да ти се случи!

Пух помисли един миг и добави:

— Ще се постарая да изглеждам като малко черно облаче.

— Тогава по-добре е да вземеш синия балон — каза ти.

Така и направихте. Двамата излязохте със синия балон, ти си взе и пушката за всеки случай — както правиш обикновено. Пух отиде до една много кална локва, която знаеше от по-рано, и се търкаля в нея, и се търкаля, докато стана съвсем черен. После надухте балона колкото беше възможно, но го държахте заедно за канапа, след туй ти изведнъж го пусна и Пух леко се понесе нагоре. Скоро стигна почти самия връх на дървото, само че десетина стъпки встрани от него.

— Урррааа! — извика ти.

— Прекрасно е, нали? — погледна Мечо Пух надолу. — Как изглеждам оттам?

— Приличаш на мече, което се е хванало за балон — каза ти.

— Нима?! — попита Пух разтревожен. — Нима не приличам на малко черно облаче сред синьото небе?

— Не много!

— Може отгоре да изглеждам иначе. И както ти казах, с пчелите никога нищо не се знае!

Нямаше вятър да го духне към дървото и Мечо Пух си остана така: можеше да вижда меда, можеше да мирише меда, но не можеше да го стигне.

След малко пак се обади:

— Кристофър Робин! — прошепна силно той.

— Какво?

— Струва ми се, че пчелите **подозират** нещо!

— Какво мислиш, че…

— Не знам, но нещо ми подсказва, че стават **подозрителни**!

— Може би подозират, че искаш да им вземеш меда?

— Може би! С пчелите никога не се знае какво може да ти се случи!

Настъпи тишина. После Пух пак извика:

— Кристофър Робин!

— Да?

— Имаш ли у вас чадър?

— Мисля, че имам.

— Искам да го донесеш тук, да се разхождаш с него под дървото, от време на време да поглеждаш нагоре към мен и да казваш: „Бре, бре! Май че ще вали!“ Мисля, че ако направим така, по-лесно ще ги измамим.

На теб ти стана смешно и ти си каза: „Глупаво мое мече!“ Но го каза наум, защото много си го обичаш, и отиде за чадъра.

— Дойде ли, най-после! — извика Пух, когато ти се върна под дървото. — Бях започнал да се тревожа, защото сега съм сигурен, че пчелите ме Подозират!

— Да отворя ли чадъра? — попита ти.

— Да, но почакай за минутка. Трябва да внимаваме! Важното е да измамим царицата. Можеш ли да я различиш отдолу?

— Не!

— Жалко! Тогава започни да се разхождаш с отворен чадър, като казваш от време на време: „Бре, бре!… Май че ще вали!“, а аз в това време ще изпея една Песен на Облачето, каквато сигурно облачетата пеят… Започвай!

И така — докато ти се разхождаше напред-назад с отворен чадър и се тюхкаше, че май ще вали — Пух пееше тази песничка:

„Облаче съм малко, леко,
плувнало в небето,
пея си на глас полека
песенчица“. Ето:

„Облаче съм малко, леко,
плувнало в небето;
и съм гордо — че съм малко
облаче в небето!“

Пчелите бръмчаха все по-подозрителни. Някои от тях излязоха от хралупата и започнаха да хвърчат около облачето, докато то пееше втория куплет. Една дори кацна на носа му за миг и пак отлетя:

— Кристофър… Ох!… Робин! — извика облачето.

— Да?

— Като си мислих, дойдох до важно заключение: **Това не са истински пчели!**

— А какви са?

— Това са фалшиви пчели… И мисля, че те не правят истински мед.

— Дали?

— Да. И затова мисля вече да слизам.

— Как ще слезеш? — попита ти.

Мечо Пух не бе помислил за това. Ако пуснеше връвта, щеше да падне изведнъж — **„бум!“** — на земята, а това никак не му се харесваше. Затова мисли дълго и най-после каза:

— Кристофър Робин, ти трябва да простреляш балона. Носиш ли си пушката?

— Разбира се, че я нося! Но ако го простреляm, ще го повредя — каза ти.

— А ако **не** — каза Пух, — ще трябва да падна изведнъж и ще се повредя **аз!**

Щом разбра как стои работата, ти много внимателно се прицели и стреля.

— Ох! — извика Пух.

— Не улучих ли? — попита ти.

— Улучи. Но не **балона!** — изскимтя Пух.

— Много съжалявам! — каза ти и стреля отново. Този път улучи балона. Въздухът бавно излезе и Пух лекичко се спусна на земята.

Само че от дългото висене на връвта ръцете му се бяха схванали и цяла седмица стояха протегнати нагоре. А когато някоя муха му кацнеше на носа, трябваше да я духа: „Пух!“

И мисля (но не съм съвсем сигурен), че **това** беше май причината да го наречеш Пух!

……
……
……
……
……

— Това ли е краят на приказката? — попита Кристофър Робин.

— Това е краят на тази. Има още много.

— За Пух и за **Мен**?

— И за Прасчо, и за Зайо, за всички ви… Не помниш ли?

— Спомням си. Но щом се опитам да си го припомня, и забравям.

— Ами за онзи ден, когато Пух и Прасчо ловяха Муслон…

— Но не можаха да го хванат, нали?

— Не!

— Пух не можа, защото няма никакъв ум. Но аз хванах ли го?

— Е, това ще каже приказката!

Кристофър Робин кимна:

— Да, спомням си я — каза той, — само че Пух почти я е забравил, затова му се иска да я чуе пак. Защото това е истинска случка, а не само спомняне!

— Точно така мисля и аз — казах.

Кристофър въздъхна дълбоко, хвана мечето за единия крак и тръгна към вратата, като го влачеше след себе си. Преди да излезе, той се обърна:

— Ще дойдеш ли при мен, докато се къпя?

— Може — казах аз.

— Лошо ли го ударих, когато стрелях?

— Никак!

Той кимна пак и излезе. След малко чух как Мечо Пух — **бум… бум… бум…** — се качва нагоре по стълбата след него.

Глава втора,
в която Пух отива на гости и попада натясно

Мечето Едуард, известно на приятелите си като Мечо Пух, или само Пух, за по-кратко, се разхождаше един ден из гората и си тананикаше гордо някаква песничка. Беше си я съчинило същия ден по време на Гимнастиката за Отслабване, която правеше всяка сутрин пред огледалото:

— **Тра-ла-ла, тра-ла-ла** — като се изпъваше колкото може нагоре и назад и: — **тра-ла-ла, тра-ла-ох, помощ! — ла** — като се навеждаше да докосне пръстите на задните си лапи… След закуска то си я бе повтаряло толкова пъти, че я научи наизуст, и сега я пееше без грешка:

— Тра-ла-ла, тра-ла-ла
тра-ла-ла, тра-ла-ла,
рум-тум-тум, рум-тум-тум!

Като весело си тананикаше и весело се разхождаше наоколо, то си мислеше какво ли правят другите и как би се чувствал някой, ако е друг. Неочаквано стигна до един песъчлив бряг, а в брега видя голяма дупка.

— Аха! (**Тра-ла-ла, рум-тум-тум!**) Ако зная нещо за нещата, тази дупка значи Зайо — каза Пух. — А Зайо значи Компания. А Компания — значи Похапване и Публика, която Ме Слуша, докато Тананикам, и тям подобни… **Рум-тум-тум, тум-ру-рум!**

Мечето се наведе, пъхна главата си в дупката и извика:

— Има ли някой в къщи?

Отвътре се чу трополене и после — тишина.

— Питам има ли някой в къщи? — извика силно Пух.

— Не! — обади се един глас и после добави: — Няма защо да крещиш толкова! Чух те много добре още първия път!

— Жалко! — каза Пух. — Ама съвсем никой ли няма?

— Никой!

Пух си измъкна главата от дупката, замисли се и си каза: „Трябва да има някой, който да **каже** «никой»!“ Той пъхна отново главата си в дупката и извика:

— Здрасти, Зайо! Ти ли си?

— Не — каза Зайо с променен глас.

— Не е ли това гласът на Зайо?

— Не **мисля**! — каза Зайо. — Не би **трябвало** да бъде!

— О! — извика Пух.

Той пак измъкна главата си от дупката, помисли малко, после отново я пъхна в дупката и каза:

— Добре, но бъди така добър и ми кажи къде е Зайо?

— Той отиде да види своя приятел Мечо Пух, който му е голям приятел.

— Но това **съм Аз**! — каза Пух много изненадан.

— Кой Аз?!

— Пух, мечето!

— Сигурен ли си? — извика Зайо още по-учуден.

— Съвсем! Съвсем сигурен! — каза Пух.

— А, добре! Тогава заповядай вътре!

Пух се провира, провира през дупката и най-после влезе.

— Вярно! — каза Зайо, като го разгледа от главата до петите. — Наистина си ти! Радвам се, че те виждам!

— Ти кой помисли, че съм?

— Не бях сигурен. Знаеш какво е в Гората. Не бива да пускаш **всекиго** в къщата си. Трябва да се **внимава**! Какво ще кажеш, нещичко за похапване?

Пух много обичаше да похапва нещо към 11 часа сутрин и много се зарадва, като видя, че Зайо започна да нарежда паници и чаши. А когато Зайо го попита: „Мед или кондензирано мляко с хляб?“, Пух толкова се развълнува, че извика: „И двете!“ Ала се уплаши да не го помислят за лаком и добави: „Но не се тревожи и за хляб, моля ти се!“ И дълго след това не продума… Най-сетне, мляскайки с лепкав език, той стана, раздруса любезно лапата на Зайо и каза, че трябва да си върви.

— Трябва ли? — попита Зайо учтиво.

— Е добре — каза Пух, — бих могъл да остана още малко, ако има… ако… ти — говореше той, като усърдно гледаше към долапа.

— Фактически аз трябва да излизам вече — каза Зайо.

— Добре. Тръгвам тогава. Довиждане.

— Довиждане, щом не искаш повече да ядеш!

— Има ли още нещо? — попита бързо Пух.

Зайо надникна в паниците и каза:

— Е, не. Свършило се е всичко.

— Така и предполагах — каза си тихичко мечето. — Довиждане! Трябва вече да си тръгвам.

То започна да се измъква от дупката. С предните си лапи дращеше напред, със задните риташе назад и след малко носът му се показа навън. След още малко… и ушите, и предните лапи се показаха, после раменете и после…

— Ох! Помощ! — извика Пух. — По-добре е да се върна… Ох! Жалко, трябва да продължа напред… Но не мога да направя и това! Ами сега? — изплаши се Пух. — Помощ! Ох! Помощ!

Зайо също искаше да излезе на разходка, но като видя, че предната врата е запушена, излезе през задната, заобиколи и застана пред Пух:

— Хей, ти май се заклещи?

— Ами! Н-не! — отговори Пух безгрижно. — Почивам си, мисля си и си тананикам!

— Я си подай лапата!

Мечо Пух си подаде лапата и Зайо започна да го тегли… тегли… тегли…

— Ох! — извика Пух. — Боли!

— Никакво съмнение, Пух, заклещен си!

— Това стана — сърдито извика Пух, — защото вратата ти не е достатъчно голяма!

— Това стана — строго каза Зайо — от много ядене! Още тогава си помислих — само че не исках да ти го кажа, — че един от двама ни яде много и това не бях аз! Е… ще отида да доведа Кристофър Робин.

Кристофър Робин живееше на другия край на Гората и когато той дойде със Зайо и видя предната половина на Пух, каза „Глупаво мое мече!“ с такава обич, че всички се обнадеждиха.

— Тъкмо бях започнал да се тревожа — каза Пух, като тихичко подсмърчаше, — че Зайо няма да може вече да използва предната врата. А това никак **не бих желал**!

— И аз също! — каза Зайо.

— Какво? Няма да може да я използва ли? — каза Кристофър Робин. — Разбира се, че ще може!

— Дано! — каза Зайо.

— Ако не успеем да те издърпаме напред, Пух, ще те избутаме назад.

Угрижен, Зайо си поподръпна мустака и каза, че ако го избутат назад, Пух ще се върне у дома му и разбира се, на Зайо ще му е много приятно да вижда Пух, но нали все пак трябва да се знае: някои животни са създадени да живеят на дърветата, други — под земята и…

— Искаш да кажеш, че аз **никога** няма да изляза навън? — прекъсна го Пух.

— Искам да кажа, че като си излязъл вече наполовина, ще бъде жалко да се откажем от постигнатото.

Кристофър Робин кимна:

— Тогава ни остава само едно: да чакаме… докато изтънееш отново.

— Колко ще трае това чакане? — попита Пух разтревожен.

— Около една седмица, мисля.

— Но аз не мога да седя тук цяла **седмица**!

— Много си добре там, глупаво старо Мече! Да не мислиш, че ще бъде лесно да те измъкнем?

— Ще ти четем! — извика Зайо радостно. — Дано само не завали сняг — прибави той. — И понеже, стари приятелю, заемаш почти половината ми къща, ще имаш ли нещо против, ако използвам задните ти крака да си

простирам на тях прането? И без това те за нищо не ти служат сега, а на мен ще ми е много удобно!

— Цяла седмица! — каза Пух тъжно. — **А за храна**?

— Боя се, че няма да има храна — каза Кристофър Робин, — защото трябва по-бързо да изтънееш. Но ние **ще** ти четем.

Мечето се опита да въздъхне, ала разбра, че не може, защото е много натясно. И една сълза се отрони от окото му, когато каза:

— Тогава, моля ви се, четете ми някоя Ободряваща Книга, която ще бъде помощ и утеха за едно Зазидано Мече в Голямо Притеснение.

Цяла седмица Кристофър Робин чете такава книга на Северния край на Пух, а на Южния Зайо си сушеше прането. Помежду им мечето чувстваше, че става все по-тънко и по-тънко. А в края на седмицата Кристофър Робин каза:

— Хайде **сега**!

Той хвана Пух за предните лапи, Зайо хвана Кристофър Робин, а всички Зайови роднини и приятели хванаха — един зад друг — Зайо и дружно задърпаха…

Дълго се чуваше само гласът на Пух:

— Ох!

и

— Ах!

и изведнъж се чу: „Пльок!“, като че отхвръкна тапа от бутилка.

И Кристофър Робин, и Зайо, и всички Зайови роднини и приятели се преметнаха презглава и паднаха по гръб един върху друг… а на върха на този куп изскочи Мечо Пух — свободен!

След като благодари с кимване на приятелите си, той, важен-важен, продължи разходката си из Гората, като си тананикаше гордо.

Кристофър Робин погледна след него с обич и си каза: „Мое старо, глупаво Мече!“

Цялото произведение можете да прочетете в тази дигитална библиотека:
https://chitanka.info/text/1903-mecho-puh

Материала подготвиха: Дарина Маркова и Десислава Бейска
Провери: Диляна Гаджева